

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce B.V., nar.** , státní příslušnost Ukrajina, zast. *Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze, Opletalova 25*, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2013 č.j. MV-20835-5/SO/sen-2013,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí

Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutím ze dne 20.12.2012, čj. OAM-16644-20/DP-2012 neprodloužilo žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. O odvolání žalobce vůči tomuto rozhodnutí rozhodoval žalovaný správní orgán, který žalobou napadeným rozhodnutím změnil výrok

rozhodnutí Ministerstva vnitra ve výše uvedeném znění tak, že žalobci se platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., neprodlužuje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uváděl, že na podkladě provedených zjištění žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě - výkonný manažer, s platností od 1.5.2010 do 26.4.2012. Dne 28.3.2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalovaný dále rekapituloval průběh řízení před správním orgánem i shromážděné podklady pro rozhodnutí a ve vazbě na podané odvolání dospěl k závěru, že na základě konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců, je cizinec povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen po celou dobu pobytu. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu i neprodloužení doby platnosti tohoto povolení. Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. V této souvislosti poukázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která je patrna mimo jiné z rozhodnutí z 19.1.2012, čj. 9As 80/2011-74. V případě žalobce neplnění účelu pobytu bylo dokládáno především nulovým hospodářským výsledkem společnosti, ve které žalobce měl působit, a to jak v roce 2010, tak i 2011, ve funkci jednatele. Povaha společnosti podle žalovaného nenaplnuje zákonem požadované podmínky pro podnikání a neodpovídá definici podnikání podle § 2 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, podle kterého podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. V případě žalobce společnost nejen že nevykazuje hospodářské výsledky vyplývající ze soustavné činnosti, ale nenaplnuje ani účel své existence, tedy dosažení zisku. Z rozvahy ve zjednodušeném rozsahu zpracované ke dni 31.12.2010 a k 31.12.2011 nevyplyvá ani případné úsilí o dosažení zisku. Nulový hospodářský výsledek této společnosti přitom dokládají listiny uložené ve Sbírce listin obchodního rejstříku a získané rozvahy ve zjednodušeném rozsahu v inkriminovaném období se staly součástí správního spisu. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nepobýval na území České republiky ani zákonem požadovanou dobu. V rámci posledního povoleného pobytu pobýval na území České republiky v souhrnu pouze 53 dnů. Smyslem každého oprávnění k pobytu se zákonem stanoveným účelem je přitom osobní přítomnost cizince na území České republiky. S ohledem na krátkou dobu, kterou žalobce na území České republiky pobýval, je zřejmá jeho schopnost řídit společnost i ze zahraničí. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce je zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel společnosti, přesto se nelze ztotožnit se závěrem, že jsou splněny formální podmínky, pro kladné vyřízení jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud firma, ve které žalobce působí, nevykazuje žádnou činnost s hospodářským výsledkem, jedná se o podobnou situaci, jako kdyby společnost zanikla. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně se detailně zabýval činností předmětné společnosti, žalobce byl předvolán i jako účastník řízení a správní orgán se s podklady pro rozhodnutí řádně vypořádal a své závěry zdůvodnil a proto není naplněn znak nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že v řízení nedošlo ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v rámci účastnického výslechu byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a

následně byl vyzván k vyjádření k těmto podkladům, což odmítl. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 20.12.2012 a od provedení výsledku žalobce jako účastníka řízení již nebyly provedeny žádné úkony ani důkazy, se kterými by bylo nutno žalobce seznamovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce účel svého podnikání neplnil a správní orgán I. stupně tedy nesprávně aplikoval ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců. V případě žalobce byl dán důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců. Proto žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce změnou výroku napadeného rozhodnutí nebyl na svých právech zkrácen, neboť správní orgán I. stupně aplikoval pro žalobce příznivější ustanovení zákona o pobytu cizinců a v té souvislosti posuzoval rovněž přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

II. Žaloba

Žalobce v podané žalobě tvrdil, že v řízení došlo k porušení procesních ustanovení, a to zejména § 68 odst. 3 správního řádu ve vazbě na rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodnění, že stav věci byl zjištěn v rozporu s ust. § 3 správního řádu a v řízení byla porušena zásada dobré víry a zásada ochrany veřejného zájmu plynoucí z § 2 odst. 3, 4 správního řádu a byla porušena zásada vstřícnosti a nezbytné poučovací povinnosti plynoucí z § 4 odst. 1 a 4 správního řádu. Žalobce tvrdil, že z výroku rozhodnutí žalovaného není možné zjistit, jak bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno, a to zejména jaká jeho část a jakým způsobem byla změněna, což je porušením § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán I. stupně dospěl k právnímu názoru, ze kterého vyplývá, že z doby pobytu žalobce na území České republiky dovodil existenci závažné překážky bránící dalšímu prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Oproti tomu žalovaný správní orgán dospěl k právnímu názoru, že v případě žalobce nebyl účel pobytu vůbec naplněn. Pokud žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání, pak primárním kritériem při posuzování zda účel podnikání je, či není naplňován, má být skutečnost, zda se žalobce skutečně podnikání věnuje, tzn. zda vede společnost. Jakýkoliv jiný závěr správního orgánu je porušením článku 14 Listiny základních práv a svobod. Žalobce tvrdil, že není možné dospět k závěru, že společnost, která poslední 2 roky nevykazuje zisk, neplní svůj účel. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný správní orgán se řádně nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uváděl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce současně tvrdil, že v rozhodnutí žalovaného postrádá zdůvodnění závěru, že vydávané rozhodnutí představuje přiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zák. o pobytu cizinců. Z těchto souhrnných důvodů žalobce navrhoval, aby na podkladě tvrzených procesních vad a na podkladě tvrzené nezákonnosti krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci, aby byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci plynoucí z odůvodnění napadeného rozhodnutí a podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

V přezkoumávaném případě krajský soud vycházel z nesporných zjištění, která byla ve správním řízení učiněna, z nichž vyplývá, že žalobce měl s účinností od období od 1.5.2010 do 26.4.2012 povolen na území České republiky dlouhodobý pobyt za účelem jeho účasti v právnické osobě v pozici výkonného manažera. Dne 28.3.2012 požádal o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce prokazatelně působil jako statutární orgán v pozici jednatele u obchodní firmy Center West, s.r.o., se sídlem v Praze 5, K Třebonicům 72, a to od 16. dubna 2003. Druhým jednatelem stejné obchodní firmy byla O.K. a to od 11. dubna 2005. Za společnost přitom každý z jednatelů jedná samostatně.

Ve vazbě na tvrzení žalobce o porušení ust. § 90 odst. 5 správního řádu krajský soud posoudil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně i výrok rozhodnutí žalovaného a shledal, že správní orgán svůj výrok formuloval do jediné věty, v jediném odstavci, tento výrok nebyl dále vnitřně členěn. Obdobně žalovaný správní orgán změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž změna spočívá v tom, že žalovaný správní orgán aplikoval např. žalobce ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců oproti správnímu orgánu I. stupně, který aplikoval ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz str. 4 in fine) vyplývají seznatelné důvody, pro které žalovaný přistoupil k odlišné aplikaci hmotněprávního předpisu. Tento postup žalovaného správního orgánu je plně v souladu s konstantní judikaturou představovanou rozhodovací praxí krajských správních soudů a zejména pak Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 15/2012-39 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2013, čj. 3 As 13/2013-28, dostupné na www.nssoud.cz). Prezentovaná rozhodovací praxe správních soudů vychází z rozdílnosti situací, kdy mohou existovat dva důvody, pro které nelze prodloužit platnost k povolení dlouhodobému pobytu ve smyslu § 35 odst. 3 v návaznosti na § 44a zák. o pobytu cizinců. V prvním případě překážku představuje situace, kdy cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno, event. povolen dlouhodobý pobyt, ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců. Druhou překážku představuje situace, kdy cizinec účel

dlouhodobého pobytu sice plnil, ale následně některou z podmínek pro udělení víza přestal splňovat. Jednou z takovýchto podmínek může být existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců. Žalovaný správní orgán vyšel ze shromážděných podkladů a korigoval právní názor správního orgána I. stupně na to, z jakých důvodů nelze žalobci platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu prodlužovat. Po dobu posledního platného povolení k dlouhodobému pobytu od 1.5.2010 do 26.4.2014 měl žalobce oprávnění pobývat na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě. Správní orgány shromáždily pro posouzení plnění účelu dlouhodobého pobytu veškeré dostupné podklady, které podepřely i účastnickou výpověď žalobce. Nesporným zůstal i závěr, že obchodní firma, jejímž žalobce je jednatelem v průběhu let 2010 a 2011, nevykazovala žádné hospodářské výsledky, což bylo doloženo výkazem zisků a ztrát ve zjednodušeném rozsahu k 31.12.2010 u obchodní firmy Center West, s.r.o. a rovněž tak k 31.12.2011. Žalobce tyto nesporné skutečnosti nerozporoval, ale dovolával se jejich odlišného právního hodnocení. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že účel dlouhodobého pobytu žalobce v inkriminovaném období nebyl naplněn a to jednak z důvodu nulových hospodářských výsledků obchodní firmy, jímž je jednatelem a současně pro zjištěnou dobu pobytu žalobce na území České republiky v délce 53 dnů v období, kdy byl oprávněn na území České republiky dlouhodobě pobývat. Krajský soud na jedné straně akceptuje tvrzení žalobce o tom, že délka pobytu na území České republiky po dobu povoleného dlouhodobého pobytu není definitivním znakem prokazujícím, že účel dlouhodobého pobytu není plněn. Na druhé straně krajský soud zdůrazňuje, že žalobce podal u správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě. Podáním této žádosti žalobce byl zavázán povinností plynoucí z § 52 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení. Zůstalo skutečností, že pro inkriminované období od 1.5.2010 do 26.4.2012 žalobce nenabídl jediný důkaz a správní orgán v rámci zjištění stavu věci nezískal jediný důkaz, že žalobce byl zapojen do podnikání a že využíval své funkce jednoho ze dvou statutárních orgánů obchodní firmy za účelem provozování podnikání. Podnikáním je nutno rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti, přičemž nestačí mít pouhé oprávnění podnikat, pokud není podnikatelská činnost fakticky vykonávána (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81 dostupný na www.nssoud.cz). Hlavním rozhodovacím důvodem pro žalovaného tak bylo zjištění, že žalobce nevykonával podnikatelskou činnost vůbec a nebylo nutné posuzovat délku jeho aktivní podnikatelské činnosti ve vztahu k poslednímu inkriminovanému období. Z této situace vyplynul logický závěr, že účel dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky v době od 1.5.2010 do 26.4.2012 nebyl plněn. Toto zjištění bylo jednoznačným důvodem pro aplikaci ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců. Aplikace ust. §37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců, ke které přistoupil správní orgán I. stupně, nebyla na místě, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce v době podání žádosti o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu nebo bezprostředně před podáním této žádosti účel dlouhodobého pobytu plnil a následně tento účel přestal naplňovat. Pouze pokud by se tak stalo, bylo by na místě, posuzovat, zda v průběhu plnění účelu dlouhodobého pobytu vyvstala na straně žalobce jiná závažná překážka pobytu na území České republiky. Žalovaný správní orgán proto správně aplikoval ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců. Žalobní výtky mířící na porušení tohoto hmotněprávního ustanovení byla krajským soudem shledána nedůvodnou.

Krajský soud shledal, že pro aplikaci hmotněprávních ustanovení zákona o pobytu cizinců, byl zjištěn stav věci způsobem odpovídajícím ust. § 3 správního řádu a žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění vykazovalo veškeré náležitosti plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu. V průběhu řízení nedošlo k porušení základních zásad ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, zásady užitečnosti a vstřícnosti veřejné správy a zásady korektnosti průběhu správního řízení, plynoucích z ust. § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a odst. 4 správního řádu, které by mohly mít při aplikaci výše citovaných hmotněprávních ustanovení vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobní body mířící na porušení uvedených hmotněprávních i procesních ustanovení nebyly shledány nedůvodnými.

Protože žalovaný správní orgán aplikoval ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců nebyl vázán povinností plynoucí z § 37 odst. 2 in fine přihlížet při posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Z tohoto důvodu žalovaný správní orgán neaplikoval ani ust. § 174a zák. o pobytu cizinců vymezující meze při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí a tím ani toto zákonné ustanovení nemohl porušit. Žalobní výtky mířící na porušení tohoto hmotněprávního ustanovení § 174a zák. o pobytu cizinců nebyla soudem shledána důvodnou.

Krajský soud postupoval podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žádnému z účastníků řízení nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť strana žalovaná, která dosáhla v řízení úspěchu, náhradu nákladů řízení nežádala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 23. května 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková